מותר להתלונן קצת? תודה!

אישית, אני חושבת שהורה שנשאר שפוי אחרי שני חודשי ההופש הגדול — הוא משוגע. (שמתם לב כמה ש"ינים יש במישפט הזה?)

אבל נחזור לענייננו. שבוע לפני סיום החופש הגדול התיישבתי לי באמצע הלילה על המירפסת וחשבתי לעצמי: מה את מתלוננת כל הזמן? בסך הכל יש לך שני ילדים בריאים, נורמאליים, נאים, אינטליגנטיים ומצחיקים. אז מה אם אחרי 10 חודשים של לימודים ושיעורי־בית ותחרות הם יצאו לחופש בן חודשיים? מה את בכלל מבלבלת את המוח? את לא היית רוצה לא לעשות כלום במשך חודשיים? אז מה את מתלוננת כל הזמן? את יודעת בכלל כמה אנשים מקנאים בך? נו, באמת כמה?

ובאמת, אין לי מה להתלונן. יש לי בעל שמתחלק איתי בהחזקת הילדים. הוא לוקח אותם לסירטי הנינג'ה והקאראטה. יש לי אח וגיסה נהדרים, שאירחו אצלם כל אחד מילדיי במשך שבוע. יש לי מספיק כסף כדי לאפשר להם את התענוגות המטומטמים שלהם. אף אחד לא חלה במשך חודשי החופש ואף אחד לא נפצע. אז מה, בעצם, אני עוד רוצה? לא יודעת.

מה שאני יודעת זה מה אני לא רוצה. לא רוצה לדבר עם שני ילדים מ־9 בבוקר (לא קמים מוקדם, ברוך השם) ועד 11 בלילה. לא רוצה לענות כל יום על 300 שאלות בנוסח „כמה ימים זה ברגל מתל־אביב ועד ניריורק?" או „את חושבת שכאשר אהיה גדול אצליח להיות טייס־חלל?" אני לא רוצה לשמוע 60 פעם ביום את שיר המנגל בשני קולות דקים ולא את דיקלומיו של האשם תמיד. אני לא רוצה להסתפק בשמיעת שפה ובה 13 מילים עיקריות: ז'גנוב, ז'מאפן, ז'מטמטם, פיחס, מגעיל, לא רוצה, אז למה הוא קיבל? אני לא רוצה 60 ימים בלתי־מתוכננים ולא רוצה לומר לכל אחד „אני יכולה לקבוע איתך ליום ראשון, אבל רק בתנאי שאמצא בייבי־סיטר לילדים."

אני רוצה להיות אמא — אבל למה אי־אפשר בחצי מישרה?

לחיצת־יד

הלכתי ברחוב בלווית ידיד ותיק שלי. פגשנו מישהו ששנינו מכירים בקושי. הידיד שלי עצר, לחץ את ידו של המישהו בחום, פיטפט איתו כמה רקות ואז הלכנו. כשהאיש התרחק שאלתי את ידידי ממתי הם חברים כל כך טובים. אנחנו לא חברים טובים בכלל, אמר, בעצם אני בקושי מכיר אותו. אני יודע את שמו, את מקצועו ואני יודע שהוא הומוסקסואל. פעם. כשהיינו מתראים ברחוב, היינו מברכים אחד את השני בניד־ראש. אבל מאז שפרץ האיידס, החלטתי ללחוץ את ידו. כדי שיראה שלא כולם בורחים ממנו. ומאז שלחצתי את ידו בפעם הראשונה, אנחנו כבר חברים.

האירי והפישפשוק או: פער החיווך

מספרים על אירי אחד, שנתפס בזמן שהוא עומד במשתנה של הפאב האהוב עליו, בקבוק בירה בכל אחת מידיו והוא שופך את תוכנו של הבקבוק אל המשתנה. כשנשאל לפשר מעשהו, הוא השיב בקול רווי־בירה: „נמאס לי להיות מתווך!"

למה נזכרתי בסיפור הנחמד הזה? או: בגלל הפישפשוק, כמובן. כלומר, אני, כמו שכבר בטח נודע לכם, הצבעתי בעד שימעון פרס. אבל אם אותו שימעון פרס, בגלל סיבות מוצדקות אולי של שמירה על קואליציה וכל מיני דברים כאלה, הופך לאט־לאט את המדינה שלנו למדינה ששולטים בה דתיים וחוקי־דת, אז למה אני צריכה אותו בתור מתווך? אני יכולה מהיום והלאה להצביע ישר בשביל הדתיים.

אתה הבנת את זה, שימעון?

ביטוח האוצר

אירגון גני־הילדים הפרטיים בישראל הגיע להסכם עם חברת הביטוח המגן בדבר ביטוחם של הילדים בביטוח תאונות אישיות. תמורת 12 שקל לשנה, אותם ישלם ההורה לגננת (ויקבל קבלה, כמובן), יהיה הילד מבוטח בסכום של עד 100 אלף דולר לנכות, עד 3,250 דולר לטיפול רפואי מיוחד שמעבר לטיפול הרגיל של קופת־חולים, וב־20 דולר עבור הוצאות מיוחדות בכל יום אישפוז (את האישפוז משלמת קופת־החולים).

בדבר פרטים נוספים אפשר לפנות לאירגון גני־הילדים הפרטיים בישראל, רחוב הירשנברג 14, תל־אביב, טלפון 221586.

כל בוקר, כל בוקר

חזרה ללימודים, מלבד ההשתחררות לכמה שעות בכל יום, זה גם כמה דאגות בכל יום. אני כבר לא מדברת על הכין שיעורים או לא, התכונן לבחינה או לא, יש לו חולצת־התעמלות נקיה למחרת בבוקר או לא, ועוד 300 כאלה. יש גם העניין הזה של לדאוג כל ערב שיישארו כמה פרוסות־לחם לבוקר בשביל הסנדוויצים (כן, כן, כריכים, כמובן).

מי שהסידור הזה של לשמור לחם לא מצליח לו שלוש־ארבע פעמים בשבוע, צריך פשוט להרים את הידיים ולהכריז על עצמו כהורה בלתי־אחראי.

הורים בלתי־אחראיים צריכים לקנות פעם בשבוע 20 פיתות ומייד להקפיא אותן במקרר. בבוקר, כשהשעון המיפלצתי מצלצל, קמים ובדרך לאמבטיה שולפים פיתות (לפי מיספר הילדים אוכלי הכריכים) ושמים אותן על השיש.

עד שהילד יקום, יתרחץ, יתלבש, יאכל, ינדנד, יסדר את הילקוט, תהיה הפיתה מופשרת ואפשר יהיה לעשות ממנה ארוחת־עשר טובה. וכל הסיפור הזה, אם מחממים את הפיתה בטוסטר, לוקח בריוק חמש שניות.

ומי ששונא פיתות? הוא יכול לקנות, גם כן פעם בשבוע, את הלחמניות החצי־אפויות של בית־המאפה (יש מקמח רגיל ויש מקמח מלא, לאוהבי־בריאות). הלחמניות הללו מחזיקות מעמד כשלושה חודשים בלי קירור, וחן נמכרות באריזות של שש לחמניות במחיר 1.25 שקל לחבילה. את הלחמניות האלה, אגב, חייבים לחמם בטוסטר, אבל גם זה בקיצור מאוד.

ועכשיו, האמהות שואלות: אולי יש לך איזה רעיון חדש מה למרוח בתוך הפיתה, הלחמניה או הלחם?

בטח שיש לי. העצלים והבלתי־אחראים הם אשפים בלהמציא המצאות. ההמצאה האחרונה היא למרוח חמאה או מרגרינה על הפיתה, הלחמניה או הלחם, ומעל לחמאה לפזר כפית אחת של שוקולית. לסגור בפרוסה שניה, לעטוף בניילון ולשלוח אותו ביחד עם הילד לבית־הספר. בשעה 10, כשהילד פותח את הניילון מחכה לו הפתעת־שוקולד נפלאה, ותיכף הוא מרגיש כמה הוא אוהב את אמא. בדוק.

ספר למטרות־קשר

ומשהו לקטנים שעוד לא הולכים לבית־הספר. סידרה של 12 ספרים, בשם טוב לדעת, ראתה אור בהוצאת זמורה־ביתן בשיתוף עם טריואקס. כל ספר הוא בנושא אחר: העולם הסובב אותנו, מישחקים ושעשועים, אדמה ושמיים, המזון שאנו אוכלים, בעלי־חיים ועוד.

כל ספר כולל 21 תמונות גרולות, כשמצד אחד של התמונה מופיע מידע מקיף, פחות או יותר, על הנושא ובצד השני של התמונה הצעות להורים כיצד לתפעל את הילד, לשחק איתו ולשוחח איתו אודות הדברים שהוא רואה בתמונה. בספר על בעלי־החיים, למשל, מופיעה תמונה גדולה שבה מצויירים שלושה ילדים ושלושה מבוגרים כשביניהם מסתובבים חתול, כלב, דגים באקווריום ושני שפנים.

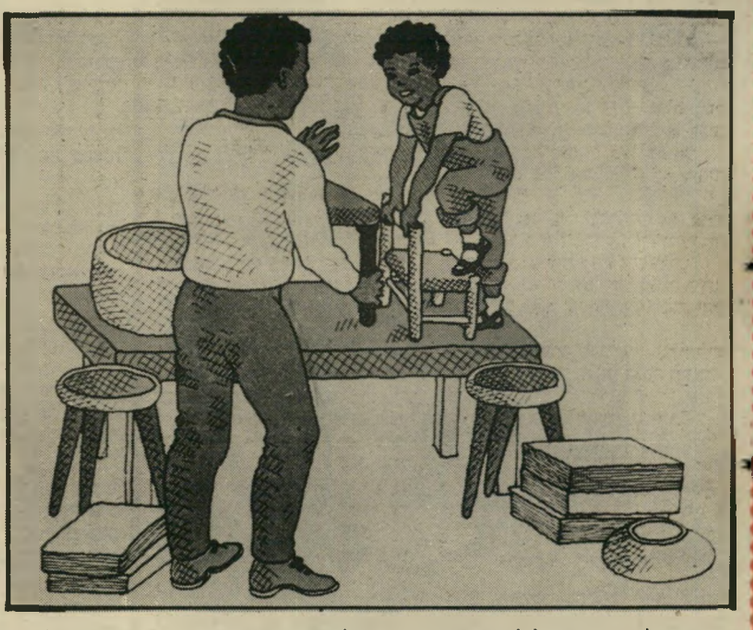

קורם כל יקרא ההורה לילד את המידע, בעוד הילד מביט בתמונה, אחר־כך הם ישוחחו על נושא חיות־הבית באופן כללי ואולי ישימו לב לפרטים הקטנים שבתמונה. ההצעות הן לשאול את הילד איזה בעל־חיים הוא אוהב במיוחד, איזה הוא היה רוצה שיהיה לו בבית. מה תכונותיו של כל אחד מבעלי־החיים שבציור. אפשר ללמוד בעזרת התמונה את הנושא של גדול וקטן, וכמובן איש לא יפריע להורה ולילדו להתחפש לחתול או לכלב ולנסות לחקות את תנועותיהם וקולותיהם.

סידרה נחמדה ונאיבית לגיל הרך. בעיניי, עיקר חשיבותה הוא בקשר שהיא יוצרת בין הורים לילדים, ובשיחה ומישחק שהיא גורמת להם. תחת להסביר להורה שצריך לדבר עם הילד ולבלות איתו ברמה שלו, אפשר פשוט לקנות את הספר — ואז העניין יסתדר גם בלי הסבר.

כמה עצות למתחילים

אם ילדכם הבכור הולך לכיתה א', מגיעה לכם ברכה חמה ואולי עצה אחת או שתיים. דאגו שבמקום בולט בילקוט תהיה לו רשימה עם מיספרי־טלפון של הבית, של מקום־העבודה של אמא. מקום־העבודה של הסבא־סבתא וגם של השכנה הכי טובה. זה לכל צרה שלא תבוא.

מאידך, אתם ההורים, דאגו לרשום כבר היום בפינקס־הטלפונים שלכם את מיספר־הטלפון של בית־הספר, מיספר־הטלפון בביתה של מחנכת־הכיתה ושל מנהל/ת בית־הספר. חוץ מזה, תבררו כבר עכשיו מיספרי־טלפון של ליגיון־הזרים (הנשים הקשישות ששומרות על שער בית־הספר, במקומכם, תמורת מזומנים).

אם רשמתם את כל זה, יבוא יום ותברכו אותי.